

Koorvenster

Jaargang 11. No. 1. januari 2007

Clubblad van het Ulfts Gemengd Koor.

Verschijnt 4x per jaar

Bestuur:		
Voorzitter:	Alois Mecking	0315681067
Secretaris:	Maria Ketelaar	0315-328498
	E-mailadres: mariaketelaar@hotmail.com	
Penningmeester:	Stien Liebrand	0315-684266
Activiteiten:	Frans van Hal	0315-684959
	Truus Frazer	0315-630989
Dirigent:	Gerard Rutjes	0481-461352
Organist/Pianist:	Henk Bennink	0315-681703
Presentatrice:	Marian Kok	0315-681115
Repetitieavond:	‘s Maandags van 20.00-22.00 uur	
Repetitielokaal:	Zaal “De ni’je Hemel”	
	F.B.Deurvorststraat 44 Ulft 0315-685898	
Afmeldadres:	Maria Ketelaar	0315-328498
Afmelden:	‘s Maandags tussen 17.00 en 18.00 uur	
Muziekadviescommissie:	Gerard Rutjes	0481-461352
Bibliothecharis:	Marion Leijzer	0315-329306
	E-mail: mjw.leijzer@wanadoo.nl	
	Riet Kamphuis	0315-324815
	Leo Bussink	0315-681922
	Frans van Hal	0315-684959
Kledingcommissie:	Thea Mecking	0315-681067
	Wies te Pas	0315-683124
Redactie:	Jo van Aken	0315-630760
	Marjo Helmes	0315-683433
	Stef Hermsen	0315-686250
	Giena Memelink	0315-681972
Eindredactie:	Alois Mecking	0315-681067
Redactieadres:	Koopsbroeck 23	
	7095 CP De Heurne	0315-681067
	E-mail: alois.mecking@hetnet.nl	
Contributie:	€ 7,50 per maand	
Echtparen:	€ 11,25 per maand	
Banknummer:	RABO-bank 36 38 01 235	

Van de redactie.

Al weer het einde van het jaar! "Wat gaat de tijd toch snel" verzuchten we dan iedere keer. Er is weer veel gebeurd, fijne dingen, maar ook gebeurtenissen die we liefst zo snel mogelijk vergeten. Aan deze reflectie aan het einde van het jaar ontkom je niet. Belangrijk is echter, vooruit te kijken met een positieve blik!

November 2003 lid geworden van het koor. April 2005 mijn eerste bijdrage aan het koorvenster en december 2006 mijn laatste bijdrage als redactielid.

Onvoorzien kan ik ook niet meer meezingen met het koor! Ik ben nog wel lid!

Namens de redactie wens ik u allen hele fijne feestdagen; zalig, gelukkig en gezellig. Met een warm hart op naar 2007!

"Völ heil en sège"; een heel goed en gelukkig Nieuwjaar!

Marjo

**Om te noteren: De jaarvergadering zal worden gehouden op:
Maandag 19 februari 2007**

Het volgende Koorvenster verschijnt op ma. 2 april 2007. Oplossingen van puzzels en bijdragen voor het volgende nummer dienen uiterlijk ma. 19 maart te worden ingeleverd.

Van de voorzitter.

Onze reis naar Berlijn zit er weer op.
 Ik denk er met gemengde gevoelens aan terug.
 Hoogtepunten en dieptepunten gingen hand in hand.
 Twee leden van ons koor moesten we achter laten in een
 Berlijns ziekenhuis. Gelukkig zijn ze beiden weer terug in
 Nederland om hier weer verder op te knappen.

Ondanks de tegenslagen hebben we toch ook heel mooie momenten meege-
 maakt. Allereerst het optreden in de Kammermusiksaal van de Berliner Philhar-
 monie. Een geweldige belevenis te kunnen zingen in zo'n fantastische ambiance.
 En . . . we hebben daar een goede prestatie neergezet.

Het tweede optreden tijdens het open-deur-concert in de Mattiaskerk was van
 mindere allure. De "geweldige akoestiek" speelde ons parten bij de snelle num-
 mers, terwijl ook het instrument voor de begeleiding ver beneden de maat was.

Het derde optreden tijdens de mis in de Rosenkranz-Basilik heeft in zang-
 technische optiek weer veel goed gemaakt. We hebben de zang opgedragen aan
 onze ongelukkige leden die dit niet konden meemaken. Voor hen hebben we de
 sterren van de hemel gezongen.

En . . . we hebben natuurlijk ook heel veel leuke dingen meegemaakt. Denk
 aan de rondreis door Berlijn en de trip naar Potsdam.

Veel plezier hebben we ook weer beleefd aan onze traditionele bonte avond.
 Het is steeds weer verrassend te zien welke creativiteit er in het koor en de aan-
 hang verborgen is en die weer tot grote hoogte stijgt.

Vanaf deze plaats wil ik nogmaals mijn dank uitspreken aan iedereen die mee
 is geweest dat u, ondanks de pech, toch weer in staat bent geweest er een reis van
 te maken die in een geweldige saamhorigheid en een goede sfeer is verlopen.

Ik wens jullie fijne kerstdagen en een 'Guten Rutsch' in het nieuwe jaar.

Alois Mecking, voorzitter

Als tijd geld is, hoe arm zijn dan mensen die nooit tijd hebben?

SMALLTALK.

Het was voor mij al weer wat jaartjes geleden dat ik met een koor een concertreis van deze omvang heb gemaakt. De laatste keer was in 1992 toen ik met Cantilene uit Haalderen naar het "Adventssingen" in Wenen ben geweest.

Eind jaren 70 begin jaren 80, ben ik tien jaar pianist geweest van een koor in Kleef en zij gingen elk jaar op koorreis. Toen ben ik met hen ook een keer in Berlijn geweest, maar dat was nog voor "die Wende".

Zo'n reis is en blijft altijd spannend. Vooral ook omdat je je muzikale krachten gaat meten met diverse andere koren tijdens het festival.

Zoals ik tijdens mijn praatje tijdens het afscheidsdiner al heb gezegd is dit een reis met twee gezichten geworden. De onfortuinlijke gebeurtenissen rondom Els en Hermien hebben zeker een stempel op deze reis gedrukt. Gelukkig dat het met beide naar omstandigheden weer wat beter gaat. Mede door deze gebeurtenissen heb ik jullie leren kennen als een koor, een groep die een enorme saamhorigheid uitstraalt en deze ook in praktijk brengt als de nood aan de man is. Ik wil hier nogmaals herhalen dat ik ervan overtuigd ben, dat deze saamhorigheid de grote kracht van dit koor is. Als deze sfeer telkens aanwezig is, is dat een heel goede ondergrond om tot grote muzikale prestaties te komen. Dat is dan wel niet helemaal gelukt, maar daar ga ik hier niet over uitwijken; zie daarvoor mijn andere bijdrage aan het Koorvenster.

Het is voor mij en zeker ook voor Ine toch een onvergetelijke reis geworden. Het was voor mij een genot om te zien, hoe Ine binnen het koor al gauw ingeburgerd was. We hebben genoten van jullie gezelschap, van al die keren dat we hartelijk ergens over konden lachen, van het mooie hotel, van de prachtige stad Berlijn, waar we op diverse momenten toch veel van gezien hebben, van de ontzettend gezellige bonte avond en van nog veel meer. Zo'n reis doet het koor goed! Het is tevens een goede ondergrond voor wat we verder in de toekomst nog willen gaan doen. Ik hoop dat ik het nog mag meemaken om nog diverse keren met jullie op pad te mogen gaan!

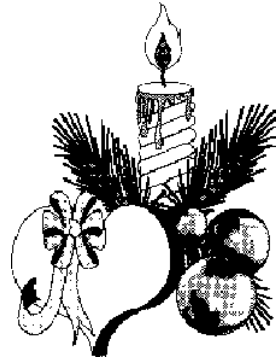
Nu gaan we ons voorbereiden op ons kerstoptreden in Debbeshoek. Ik hoop dat we er iets moois van gaan maken en dat de mensen daar door onze zang al een kerstgevoel zullen krijgen. .

Wat er daarna aan activiteiten op het programma staan, moet nog even bekeken worden. Ik denk dat we in ieder geval het koor "Jubilate" uit Gendt moeten terugvragen, wellicht tijdens een lenteconcert, maar dat is allemaal nog niet besproken. We gaan na kerstmis verder met de selectie van "My Fair lady" een musical die op dit ogenblik draait, dus dat is alleen maar gunstig. Daarnaast zullen we op verzoek van één van onze leden het "Jubilate Deo" van Mozart weer gaan instuderen. Wat we verder gaan doen ga ik eerst met de muziekcommissie bespreken.

Ik neem aan dat dit het laatste "Koorvenster" is dat in 2006 verschijnt. Daarom wil ik jullie ook namens Ine hele fijne kerstdagen toewensen en tevens een goede jaarwisseling.

Met vriendelijke groet,

Gerard Rutjes

Informatiedag koormuziekbeurs.

Op 10 maart 2007 wordt er een informatiedag over koormuziek gehouden tijdens een beurs in de Scholengemeenschap "Het Streek" in Ede. De doelgroepen hiervoor zijn: dirigenten, leden van muziekcommissies of individuele koorleden van alle koorsoorten. Er worden diverse workshops gehouden en er wordt ook gezongen. Heeft u hiervoor interesse dan is aanmelding (vóór 10 februari 2007) verplicht. Verdere informatie is te verkrijgen bij Marion Leijzer en via haar kunt u zich ook aanmelden.

De organisatie is in handen van de "Gemeenschappelijke Nederlandse Koormuziekuitgevers."

Mijn juryrapport.

Een ieder die is mee geweest met de concertreis naar Berlijn heeft wel het gevoel, dat deze reis muzikaal gezien anders is verlopen dan dat wij ons hadden voorgesteld. Ook ik ben deze mening toegedaan. Dat wil echter niet zeggen dat we slecht hebben gezongen. Was dit het geval geweest, dan zouden de meeste van de werken die we hebben gezongen beneden de maat geweest moeten zijn en dat is zeker niet het geval. Het lijkt mij erg belangrijk om te gaan kijken naar de oorzaken, waarom niet alles even goed liep. Ik wil daarbij een onderscheid maken tussen externe oorzaken, waar we als koor weinig of geen invloed op hebben en op oorzaken die we onszelf wél kunnen aanrekenen.

De voorbereiding

We hebben ons m.i. goed en intensief voorbereid op deze concertreis. Zeker ook de ingelaste repetitie op zondagmiddag heeft ertoe bijgedragen dat we het gevoel kregen dat de stukken "goed zaten" en dat was ook zo. Wel zou aangetekend kunnen worden dat bij bepaalde repetities de bezetting niet altijd optimaal was. Wel was het zo, dat de laatste repetities, waar we alleen met de "Berlijn-gangers" repeteerden, goed verliepen en ik had zeker de indruk dat we voldoende voorbereid naar Berlijn gingen.

Ons optreden in de Philharmonie

De gebeurtenissen rondom Els Hofstra hebben ons allemaal aangegrepen. Dat is een externe factor waar je geen invloed op hebt. Wel was het jammer dat op het moment dat we moesten inzingen ineens zoveel mensen naar het toilet moesten, dat we daardoor onvoldoende tijd hebben gehad om goed in te zingen. Het ging allemaal net iets te gehaast. Daarbij kwam nog dat ik merkte, dat behoorlijk veel mensen behoorlijk zenuwachtig waren. Dat is iets wat ik minder snap. Wellicht kwam het door het gehaaste inzingen, maar m.i. was dit niet nodig, want zoals al eerder opgemerkt, de voorbereiding was goed geweest. Later heb ik van verschillende mensen vernomen dat jullie elkaar niet goed konden horen, maar als dat het geval is moet je zuiver op de slag van de dirigent zingen. Aanwijzingen die ik gaf dat iets harder of zachter moest, werden niet voldoende door jullie overgenomen, omdat je teveel bezig was met je eigen partij en je eigen muziek. Dat is dus een leermoment voor de volgende keer. Men vertelde mij ook, dat er leden waren die telkens na het eindigen van een lied commentaar gingen leveren op de voorafgaande prestatie. ***Dat is iets wat nooit meer mag gebeuren!*** Door commentaar te leveren maak je andere mensen vaak nog zenuwachtiger dan ze al zijn, dus je bereikt er helemaal niets mee.

Na het optreden is er voldoende tijd om met elkaar van gedachten te wisselen, maar laten we in godsnaam tijdens een optreden geen commentaar meer leveren.

Verleih' uns Frieden

De inzet van de tenoren en bassen was niet p, maar ppp. Het is natuurlijk wel leuk om aan een jury te laten horen dat we ppp kunnen zingen, maar dit deed afbreuk aan de duidelijkheid. De inzet van de alten bij B was daardoor ook minder en pas bij letter C begon het goed te klinken.

God Be in My Head en Agnus Dei

Hier heb ik weinig over te zeggen. De koorclank was hier mooi en de ingehouden dynamiek was hier wel op z'n plaats. De zuiverheid was goed.

Cantique de Jean Racine

Ook hier was de inzet van de bassen ppp, dus had deze wat duidelijker gekund. De crescendo bij "jette sur nous les yeux" kwam ook niet voldoende uit de verf. En bij "fuie au son de te voix" was het niet helemaal zuiver. Daarna gingen de alten te snel vanaf "Dissipe le sommeil" en de dynamische opbouw daarna was ook te mager. Dit heeft m.i. te maken met de nervositeit, het niet voldoende durven zingen. Daar schortte het het meeste aan: durven zingen. Het einde was wel erg mooi.

De nocturnes

Het leek alsof we hier wat meer loskwamen. Het geheel klonk fris en sprankelend.

Crossing the Bar

Ook hier heb ik weinig over op te merken. Dit lied is een groot contrast met het voorafgaande en dus complimenten voor deze goede overgang.

The Three Fishers

De cadans die zo belangrijk is voor dit lied en waar we zo op geoefend hebben was er vanaf het begin niet en dan is het moeilijk, ja zelfs bijna onmogelijk om die er wel in te krijgen. Het onvermijdelijke gevolg hiervan is dan dat het geheel vrij rommelig gaat lopen en dat was dan ook het geval.

Bridge Over Troubled Water

Ook hier leken we weer wat op te leven. Het geheel was erg mooi om naar te luisteren en ik denk dat het compliment dat we van de spreekstalmeester kregen zeker verdiend was.

Het "Open Door" Concert.

We werden hier gehinderd door de enorme over-akoestiek en de naaimachine. Henk Bennink voelde zich ook niet op z'n gemak en als we achteraf hadden geweten onder welke omstandigheden we hier moesten zingen, zouden we zeker een ander programma hebben genomen. Pure pech.

De "Rosenkranz-Basilik"

Even dacht ik bij het inzingen: "niet weer", maar de oppepper die jullie klaarblijkelijk op dat moment nodig hadden, heeft wel geholpen. Wat een muzikaal feest. Terwijl ik deze tekst aan het typen ben, hoor ik ons daar nog zingen. Geweldig".

Conclusie

Wat kunnen we van dit alles nu leren? Ik denk een aantal dingen:

- 1) Als we weten dat we ons goed hebben voorbereid is het nergens voor nodig om zo verschrikkelijk nerveus te zijn. Vertrouw op jezelf, de rest van het koor en de dirigent.
- 2) Durf dus te zingen. Laat horen wat je kunt. We zijn tot veel in staat en we hoeven dus nergens bang voor te zijn.
- 3) Probeer zoveel mogelijk (telkens een stukje meer) van het blad af te zingen. Hoe meer je van het blad af komt, hoe vrijer je wordt en des te beter je durft te zingen.
- 4) Blijf altijd geconcentreerd zingen, ook tijdens de repetities.
- 5) Jullie betalen mij niet voor niks, dus ik zou zeggen: blijf zo vaak als je kunt kijken naar de dirigent. Dit heeft direct met punt 3 te maken. Hoe meer je van het blad zingt, hoe vrijer je zingt, des te meer kun je kijken naar de dirigent.

Beste mensen: ik hoop dat jullie uit dit verslag een aantal positieve dingen ha-

len, waar we ons voordeel mee kunnen doen. Ik heb er alle vertrouwen in, dat we in de komende jaren veel fijne muzikale momenten met elkaar zullen beleven.

Jullie dirigent,

Gerard Rutjes

Wij feliciteren Peter, Jill en Daniël van harte met de geboorte van hun zoon en broer.

17-11-2006

Gewicht: 2930 gram
Lengte : 48 centimeter lang

*Wilt u ons s' morgens bezoeken,
Graag eerst telefonisch boeken....*

*Daniël vindt het maar wat stoer,
nu is hij de grote broer.*

*Ons geluk kan niet op met de
geboorte van onze zoon:*

Sjoerd

Gerardus – Petrus – Patricius

*Peter, Jill en Daniël Mulder
Mezenpad 98
7071 JS Vft*

- *Wie vuur in zich draagt, verwarmt de wereld.*
- *Tel geen dagen, maar zorg dat de dagen tellen.*
- *Er is geen andere weg dan de eigen weg.*
- *Golven kun je niet tegenhouden, maar je kunt wel leren surfen.*
- *Als je een paard iets leert met geschreeuw, zal het nooit naar je gefluister luisteren.*
- *Wacht niet tot je te veel hebt om een beetje te delen.*

Juryrapport Korenfestival 2006 Berlijn

Koor: Ulfts Gemengd Koor

	Verleih uns Frieden	God be in my head	Agnus Dei	Cantique de Jean Racine	Drie Nocturnes	Der Tanz	Crossing the Bar	The Three Fishers	Bridge over troubled water
Zuiverheid	V	g	V	o	V	V	V	V	V
Samenzang	g	g	g	v	V	g	V	V	V
Dynamiek	g	g	g	V	g	g	V	g	g
Ritmiek	g	g	g	V	g	g	g	V	g
Articulatie	g	g	g	V	g	g	g	g	V
Repertoirekeuze	g	g	g	V	g	g	g	g	g
Opvatting	g	g	g	V	g	g	g	g	g
Uitspraak	g	g	g	V	g	g	g	g	g
Presentatie	g	g	g	V	g	g	g	g	g

Algemene opmerkingen:

Begeleider ademt mee. Prima!

Het koor ligt een beetje in de begeleiding, waardoor het hier en daar wat onzuiver klinkt.

Blijf ook vooral naar elkaar luisteren. Samen zingen is ook samen luisteren naar elkaar.

Bij de "Cantique de Jean Racine" was het wel heel duidelijk hoorbaar, maar dit zijn ongelukjes, die vaak niet meer te herstellen zijn.

Alle andere stukken zijn veelal voldoende tot goed uitgevoerd.

"The Three Fishers" is helemaal niet zeevoudig, maar kwam goed tot zijn recht.

Een goed koor, waar nog heel wat uit te halen is!

Jurylid:

Jan Zand

Internationales Chörefestival Berlin 2006

Juryrapport

Chor: Ulft's Gemengd Koor (Ulft / Niederlande) / Zeitpunkt: 12.30 - 13.00 Uhr

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Helligkeit (Zuiverheid)	5	8	5	✓	7	7	5	4	7
(Gemeinsames Singen) Samenzang	7	7	8	7	7	7	8	7	7
Dynamiek	7	7	7	✓	7	7	8	7	7
Ritmiek	7	7	7	✓	7	7	7	7	7
Artikulerung (Articulatie)	7	7	7	✓	8	7	7	7	7
Wahl des Repertoires (Repertoirekeuze)	7	7	7	✓	8	7	8	7	7
Auffassung Opvatting	7	7	7	7	8	7	7	7	7
Aussprache (Uitspraak)	7	7	7	7	7	7	8	7	7
Presentation (Presentatie)	7	7	7	7	7	7	7	7	7

Algemeine Anmerkungen:

*Der Chor macht insgesamt
einen guten Eindruck.*

Jurylid
[Signature]

Juryrapport Korenfestival 2006 Berlijn

Koor: Ulfis Gemengd Koor

	Verleihens Frieden	God be in my head	Agnus Dei	Cantique de Jean Racine	Drie Nocturnes	Der Tanz	Crossing the Bar	The Three Fishers	Bridge over troubled water
Zuiverheid	9	9	V	0	V	V	0	V	V
Samenzang	9	9	9	V	9	9	V	V	V
Dynamiek	9	9	9	9	9	9	V	9	9
Ritmiek	9	9	9	V	9	9	9	0	V
Articulatie	9	9	9	9	9	9	9	9	V
Repertoirekeuze	9	8	8	8	V	V	9	8	9
Opvatting	9	9	9	9	9	9	9	9	9
Uitspraak	9	8	8	V	9	9	V	9	V
Presentatie	9	9	9	9	9	9	9	9	9

Algemene opmerkingen:

4. Kelaas, de manipulerende soetheit in alle Nummen. Het
Aussen-spiel had het koor meer op. Aan kunnen brengen,
maar dat lukte niet.
5. 1e deel: te snel? Het koor heeft niet genoeg tijd om
te articuleren.
2e deel: is niet altijd zuiver, vooral bij piano-passages.
3e deel: bij de sopranen valt de spanning soms weg.

v.B. goede pianist.

Jurylid:

Rob waltmans

Interview met

Elly Hoogsteder

Voor het laatste interview van dit jaar togen Jo van Aken en ik (Stef Hermsen) naar Terborg. Jo had een afspraak gemaakt met Elly en ik had als tegenprestatie beloofd om het interview uit te werken. Zoals in de redactie van het Koorvenster gebruikelijk is, iedereen doet wat en onze hoofdredacteur, coördineert en maakt het boekje.

Woensdag 15 november werden we zo tegen twee uur verwacht aan de Mauritshof in Terborg. Het viel Jo en mij op dat Elly en haar man, Cees, op een prachtig plekje in Terborg wonen, vooral nu alles in een kleurige herfsttooi is. Na binnenkomst kregen we koffie met gevuld speculaas (Sinterklaastijd). Daarna begonnen we met het interview. Cees, de man van Elly, mocht er bij zitten. We hebben niks te verbergen zeiden wij.

Het werd een leuk en interessant gesprek want Cees en Jo hadden van uit hun onderwijsverleden heel veel bekenden en collega's gemeen, ook de plaatsen waar Elly en Cees gewoond hadden waren bij Jo heel bekend. Om een beetje bij de les te blijven hebben we toch maar de gebruikelijke vragen gesteld want een beetje lijn in het interview moet er toch zijn.

Vertel iets over jezelf

Ik ben geboren in Vlissingen, dus een Zeeuws meisje. Mijn ouders en ik hebben tot mijn vierde jaar in Vlissingen gewoond. Toen brak de oorlog uit. Dat kan ik mij nog heel goed herinneren, want toen werd de scheepswerf “de Schelde” gebombardeerd. Dat heeft zo’n diepe indruk op mij gemaakt dat, wanneer ik nu het geluid van dat type vliegtuigen hoor, al die herinneringen in volle hevigheid bij mij bovenkomen. We zijn toen te voet naar Middelburg gegaan en zijn bij mijn grootouders gaan wonen. Tijdens de oorlog hadden we genoeg te eten omdat mijn grootmoeder van de boer kwam. Op het eind van de oorlog hebben de geallieerden de dijken van Walcheren gebombardeerd om de Duitsers te verdrijven. Middelburg heeft enorm te lijden gehad onder het oorlogsgeweld. Geen huis is er onbeschadigd gebleven. Het gevolg was dat door de kapotte dijken alles onder water kwam te staan en al onze spullen door het huis dreven. De schade was enorm; je bent al je dierbare spullen kwijt. Maar ook een huis, dat in het zoute water gestaan heeft, heeft blijvende schade, die altijd te zien is. Na de kleuterschool, lagere school en een modevakopleiding ben ik op 16 jarige leeftijd gaan werken bij een modezaak. Ik heb alle voorkomende werkzaamheden gedaan die in een modezaak

voorkomen en ben daar tot ons trouwen gebleven.
Dit gegeven bracht ons automatisch naar de volgende vraag.

Hoe heb je jouw man leren kennen?

Middelburg was een legerplaats en voor de soldaten waren er militaire tehuizen, om de soldaten die niet naar huis mochten enig vermaak te bieden. Je had het protestants militair tehuis PMT en het Katholiek militair tehuis KMT en daar was in het weekend wel eens dansen

Als katholiek meisje mocht je daar heen, Er waren daar dan 200 soldaten en tien meisjes. Dus aan belangstelling geen gebrek. Cees kwam daar ook. Hij en zijn kameraden pakten het heel wat slimmer aan. Want toen wij op een keer in oktober niet op de dansavond kwamen, omdat wij eerst naar het lof moesten, hebben ze ons bij de kerk op staan wachten en zo is het gekomen. Cees kwam uit den Bosch en ik uit Middelburg. Cees uit een gezin van acht kinderen en ik het enige kind. Cees studeerde voor onderwijzer in Hilversum. Dat was voor Jo bekend terrein, want haar man Jan had daar ook gestudeerd. Toen dwaalde het gesprek in een heel andere richting, maar na een kwartier kwamen we weer bij Elly terecht. In 1958 kreeg Cees een baan in Hilversum. We zijn toen voor de wet getrouwd, omdat je anders niet in aanmerking kwam voor woonruimte. Anderhalf jaar later zijn we voor de kerk getrouwd. We hebben totaal 5 jaar in Hilversum gewoond, daarna hebben we nog twee jaar in Beek bij Nijmegen gewoond. En toen kreeg Cees in 1967 een baan in Terborg en daar willen we niet meer weg. We hebben een fijne tuin, wonen in een mooie omgeving en onze zoon woont met zijn gezin vlakbij, wat wil je nog meer.

Heb je nog hobby's?

Hobby's heb ik genoeg. Allereerst natuurlijk zingen. Ik ben bij drie koren. Het langst bij het kerkkoor hier in Terborg, al 35 jaar. Dan Con Brio in Etten en natuurlijk het UGK.

Een andere hobby is kleding maken. Ik beleef veel plezier aan het veranderen van kleren of door er iets aan toe te voegen, met iets anders te combineren. Je kunt er op die manier goed uit zien zonder dat het veel kost.

De derde hobby is tuinieren, als ik met mijn tuinwerkzaamheden klaar ben ga ik op een van de terrasjes in de zon zitten genieten van de natuur.

De vierde hobby is "klooien met klei" een ochtend in de week ga ik naar Iet Harbers kleien. We maken daar prachtige beelden en andere voorwerpen.

Hoe ben je bij het gemengde koor gekomen?

Fenna mijn vriendin was al bij het UGK. Zij heeft mij gevraagd of ook ik mee wilde zingen met de mis van Diabelli. We vonden het zo gezellig dat we zijn gebleven. De leden zijn aardig. Vooral bleek dat tijdens de reis naar Berlijn. Doordat je telkens op een andere plek kwam te zitten met het eten in het hotel leer je elkaar op een leuke manier beter kennen. Berlijn was een hele ervaring, het zingen maar ook toen het niet goed ging met Els en later het ongeluk met Hermien bleek dat het koor een grote eenheid was. Men voelde zich zeer betrokken bij Els en Hermien. De feestavond in het hotel was een van de hoogtepunten, vooral K4 en de flinke boerenmeid waren prachtig. Ik heb Gerard onze dirigent nog nooit zo hard horen lachen. Ik ben bij het UGK gekomen toen Henk Peppelman nog dirigent was. We hebben aan Gerard een waardige opvolger, net als Henk een zeer muzikaal iemand

Wat vind je van de muziekkeuze?

Na enig nadenken.! Ik heb nergens een hekel aan, ik hou wel van dit soort muziek, hier in huis heb ik meestal Classic FM aan staan. Housemuziek vind ik georganiseerd lawaai. Wel denk ik dat de muziekcommissie (MUCO) nummers kiest ,als we ergens moeten zingen, die 't gros van het koor niet goed kent. Dan maak je het je zelf moeilijk als er weinig tijd van voorbereiding is.

Waarmee kun je verwend worden?

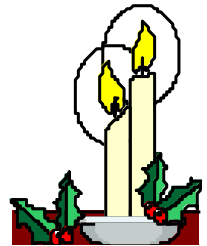
Ik kan zo snel niet iets bedenken, maar ik ben heel verwend als ik mijn hobby's kan blijven uitoefenen. Ik geniet daar enorm van.

Heb je een levensmotto

Geniet van het leven.

Hoe vond je het interview

Heel gezellig. En dat het vonden wij ook. De tijd was omgevlogen en het was al bijna vijf uur toen Jo en ik naar huis gingen.

Jo en Stef

Melodie: Een reisje langs de Rijn, Rijn, Rijn.....

Ja, zo'n reisje naar Berlijn - lijn - lijn
 Is voor menig koor wel fijn - fijn - fijn
 Met z'n allen in de bus - bus - bus
 Da's wel knus - knus - knus
 En 'n must - must – must.

Zingen in 'n mooie zaal - zaal - zaal
 En in kerken zelfs tweemaal - maal - maal
 Lekker eten in't hotel - tel - tel
 Zeker wel - wel - wel
 Op zo'n reisje naar Berlijn.

(Op rijm gezet door Harrie van Hal tijdens de terugreis en uit volle borst door iedereen meegezongen tijdens het afscheidsdiner)

Componisten en composities.

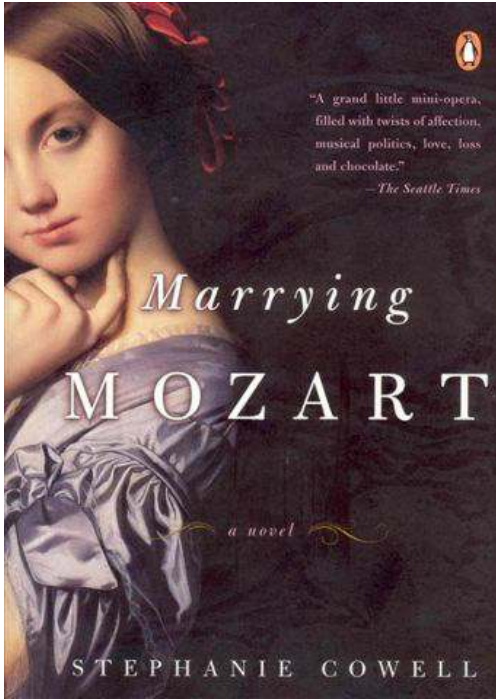
Mozartjaar (vervolg “Mozart als mens”)

Doordat we relatief veel weten over het leven en de persoonlijkheid van Mozart, leent Mozart zich ook uitstekend als personage voor historische fictie.

Een voorbeeld hiervan is “Marrying Mozart” van Stephanie Cowell uit 2004.

Behalve als romanfiguur blijkt Mozart ook nog eens interessant te zijn als patiënt. Er verschijnen nog steeds publicaties van artsen in serieuze medische tijdschriften over de mogelijke oorzaak van Mozarts vroegtijdige dood.

Naast serieuze medische analyses zijn er de mysterieuze omstandigheden rond de vroegtijdige dood van Mozart, die soms mythische proporties aannemen: De verschijning van de geheime opdrachtgever voor het Requiem (KV 626) dat hij niet zou voltooien – en de vele vergiftigingsverhalen. Mozart zou uit jaloezie vergiftigd zijn door collega-componist Salieri of door de vrijmetselarij, omdat hij in “Die Zauberflöte” te veel vrijmetse-laargeheimen zou hebben prijsgegeven. of door zijn logebroeder Franz Hofdemel vanwege vermeend overspel met diens vrouw Magdalena.

Al met al weten we veel over de mens Mozart, zijn privé-leven en zelfs zijn medische dossier. Hierdoor is een beeld van hem ontstaan waarmee we ons kunnen identificeren. Hij was dan weliswaar een muzikaal genie, maar gelukkig met een menselijke kant, die vaak zo herkenbaar is. Misschien dat men er daarom niet genoeg van krijgt zijn leven te verfilmen, over hem te schrijven en te fantaseren. Het is wel opmerkelijk dat we, ondanks alle persoonlijke informatie over Mozart, tot voor kort niet goed wisten hoe hij er nu heeft uitgezien. Er zijn vele (vermeende) Mozart-portretten en – miniaturen, maar het vreemde is dat de portretten helemaal niet op elkaar lijken. In april 2005 werd in een officiële publicatie gemeld dat het onbekende portret, dat in 1999 in de Berlijnse Gemäldegalerie werd gevonden, een afbeelding is van

Mozart (Mozart met de groene jas). Het portret is geschilderd door Edlinger tijdens een bezoek van Mozart aan München en dateert van 1790.

Dit betrouwbare Edlinger-portret wijkt enorm af van het portret dat waarschijnlijk het bekendste is, al was het alleen maar omdat het iedere CD-box van Mozart siert (Mozart met de rode jas). Dit is een postuum portret uit 1819 door Kraft.

(Ontleend aan het dossier van de Koninklijke Bibliotheek - Nationale bibliotheek van Nederland)

(Slot volgt in 2007)

Aan allen: een zalig kerstfeest en voor het nieuwe jaar veel voorspoed en gezondheid toegewenst!

Riet Kamphuis

De Berliner Philharmonie

Het optreden in de Philharmonie

Open-deur-concert in de Matthiaskerk

*Inzingen voor de mis in de
Rosenkranz-Basilik*

*De voorzitter neemt de oorkonde in
ontvangst uit handen van Nico ter
Beek van het MCT*

Bij het kasteel Charlottenburg

Het ontvangstcomité voor de feestavond

De Kevelaargangers

Met de billen bloot

The Rose

De meiden van K4

Allemaal meezingen

Der Hauptmann von Köpenick

Een dankwoord voor het bestuur tijdens het afscheidsdiner in "De Lutte"

Harrie van Hal leidt tijdens het afscheid zijn eigen compositie: "Ja zo 'n reisje naar Berlijn, lijn, lijn..."

Onze reis naar Berlijn.

Gerard en ik hadden ons zeer verheugd op de concertreis en we hebben samen genoten van de heenreis met mooi weer en de stops onderweg, het prima hotel en de geweldige sfeer onder elkaar.

Donderdag 26 oktober, weer een prachtige dag, veel gezien van Berlijn, heerlijk gewandeld en op een terrasje gezeten. Het was heel ontspannend.

Vrijdag 27 oktober, ons eerste optreden in de Philharmonie. Ik vond het mooi om daar te mogen zingen en we hebben samen genoten van een paar andere koren die daar ook optraden.

De vrijdagavond werd voor ons een onvergetelijk feest. Wat een sfeer, geweldig!!

Zaterdag 28 oktober, weer een mooie toertocht en 's middags het open-deur-concert in de St. Matthiaskerk. Eerst een paar andere koren beluisterd en toen waren wij aan de beurt. Na ons optreden liep ik, al pratend met Christien, van het priesterkoor af en toen daar zat ik een treetje lager met een gebroken arm en been. Pijn voelde ik eigenlijk niet zo maar mijn schreeuwen was meer van angst omdat ik twee heupprotheses heb en dan mag je niet vallen.

De ambulance werd snel gebeld en zo kwam ik in de Elisabeth Klinik, een prima ziekenhuis en 's avonds om 8 uur werd ik aan de arm geopereerd. Daarna kwam ik op een kamer met een Berlijnse van 75 jaar. Gelukkig is Frans van Hal meteen achter ons aan naar het ziekenhuis gekomen om Gerard bij te staan want die was natuurlijk wel van slag als je zoiets overkomt en dan nog wel zover van huis. Frans was een geweldige steun voor ons en toen hij dinsdag 31 oktober met de dochter en schoonzoon van Jan en Els naar huis ging kon Gerard zich redden in Berlijn. Onze kinderen zijn ook om beurten een paar

Frans overhandigt Hermien namens het koor een bloemetje.

dagen op bezoek geweest en Gerard heeft hen als een volleerd gids allemaal een rondleiding gegeven.

1 November zou mijn breuk in het been hersteld worden. Ik ben toen onder narcose geweest, maar toen de artsen zagen hoe het werkelijk in elkaar zat met de breuk en de prothese hebben ze besloten dat er een nieuwe prothese in moest, 10 cm langer dan normaal. Die hadden ze niet in huis maar de volgende dag, 2 november, ben ik om 10 uur geopereerd door Dr. Sakoman. Hij zei dat het een zware klus was die 3 uur geduurd had. Die dag heb ik op de i.c gelegen waar Gerard 's avonds om 6 uur op bezoek kon komen. Eerder had geen zin omdat ik bijna de

gehele dag geslapen heb. Veel pijn heb ik niet gehad want daar kreeg ik wel wat voor.

Vrijdagmorgen 3 november ging ik weer terug naar mijn kamer en 's middags moest ik al even uit bed. Dat ging wel, maar toen ik naast het bed stond met 2 therapeuten werd ik een beetje duizelig en hebben ze me er maar weer in gelegd. 's Zaterdags ging het net zo en daarom heb ik nog 2 pakken bloed gekregen. 's Zondags heb ik al een poosje op een stoel gezeten en 's maandags kwamen 2 therapeuten met okselkrukken en heb ik een stukje op de gang gelopen. 's Middags röntgenfoto's gemaakt. Dinsdags ook weer met 2 therapeuten gelopen. 's Woensdags kwam 1 therapeut met een elleboogkruk en dat ging prima. 's Middags zijn er weer röntgenfoto's gemaakt. Daaruit bleek dat het niet goed was voor de breuk om het been vol te belasten dus donderdags moest het weer met de okselkrukken. Ondertussen was ik al 13 dagen in het ziekenhuis maar de dagen gingen snel voorbij. De artsen, verpleegkundigen, therapeuten en ander personeel waren allemaal aardig en meelevend. We hebben niet één chagrijnig gezicht gezien.

Mijn kamergenote tijdens de eerste 14 dagen was een gezellige vrouw die alle vragen over de geschiedenis van Berlijn kon beantwoorden.

De artsen van onze verzekering en het ziekenhuis hadden regelmatig contact en hadden vastgesteld dat ik, na ontslag uit het ziekenhuis, naar een revalidatiecentrum moest omdat ik helemaal niets zonder hulp kon, behalve eten. De verzekering is gaan bellen met het Antonia in Terborg en de Ooiman in Doetinchem maar die doen niets voordat er een indicatie is. Op maandag 13 november werd ik 's morgens gebeld door het C.I.Z. Die wilde van mijzelf horen hoe het ging en ik ben toen geïndiceerd voor revalidatie en ze zouden er spoed achter zetten. Gerard heeft meteen dinsdag naar het Antonia gebeld en hoorde dat ze daar voor mij een plek aan het zoeken waren maar er was nergens een kamertje vrij. Woensdag 15 november kregen we een telefoontje dat ik naar 's Heerenberg kon. Wat waren we blij.

Vrijdag 15 november 8 uur onder begeleiding van een verpleegkundige uit Nederland met een taxi naar vliegveld Tegel. Om 11.15 uur een vlucht naar Düsseldorf en van daaruit met een ligitaxi naar 's Heerenberg.

Ik zie het als een avontuur wat we beleefd hebben en we hebben er vertrouwen in dat alles weer goed komt, zeker met zoveel steun en medeleven welke wij van begin af aan hebben ondervonden van jullie allen, van "Ons UGK".

Hartelijk dank daarvoor.

Tevens willen wij iedereen gezegende kerstdagen toewensen en een gelukkig nieuwjaar.

Gerard en Hermien Koster.

Samen op reis naar Berlijn.

De reis naar Berlijn, mijn belevenis, mijn ervaring.

René en ik hadden er ongelooflijk veel zin in.

Heerlijk met het hele koor weer op reis.

De gezelligheid staat hoog in het vaandel bij het UGK.

Dat maakt het lid zijn heel bijzonder.

Het organiseren van een koorreis vergt de nodige tijd, maar het is altijd weer leuk om het te doen.

Mailen, bellen, alles op papier zetten, allemaal heel leuk werk. De bestuursvergaderingen.

De vergaderingen met de heer Nico ter Beek van MCT (**M**uziek & **C**ultuur **T**ours) die toch van Maastricht naar Etten komt om ons te woord te staan.

Het zijn aardige en fijne mensen van het MCT waar alles mee besproken wordt over de reis naar Berlijn.

Van het bestuur ben ik de contactpersoon voor MCT .

Alle informatie die nodig is stuur ik door naar de andere bestuursleden.

Wekelijks worden ze op de hoogte gehouden.

De leden krijgen op de repetitieavond alle informatie van Alois.

Alle wensen van het bestuur, dirigent, pianist en de leden worden besproken en op papier gezet.

Samen met MCT proberen we alle wensen zoveel mogelijk te vervullen.

We hopen zo, dat het iedereen naar de zin zal zijn in Berlijn.

Maar dan is het zover, de bussen komen aan in Oer en we stappen in.

De laatste mensen stappen op in Gendringen en dan rijden we de grens over en gaan we richting Berlijn.

De eerste uren is het rustig in de bus. Iedereen heeft nog een beetje slaap, allemaal vroeg opgestaan.

Na een paar uur rijden, hebben we de eerste stop en schijnt de zon al heerlijk.

Het belooft een prachtige dag te worden. We hopen dat het de komende dagen zo zal blijven.

Na wat gedronken en even de benen gestrekt te hebben gaan we weer verder.

Het is gezellig in de bus er wordt gelachen en veel gezongen. Jan Velthausz met zijn trekzak erbij in onze bus en Alois Mecking in de andere bus. Allerlei liederen passeren de revue zelfs tot kerstliederen toe. De hapjes waar het bestuur voor heeft gezorgd, daar wordt heerlijk van gegeten. Ook de hapjes die Nico heeft meegebracht gaan allemaal op.

De volgende stop is bij de voormalige Oost-Duitse grensovergang, we kunnen er rond kijken en wat foto's maken.

Dan gaan we weer verder, de reis gaat voorspoedig en we komen om 18.30 uur aan in het hotel. Om 19.00 uur kunnen we aan het diner.

Het is een buffet en alles ziet er heerlijk uit.

De volgende ochtend om 06.00 uur gaat mijn telefoon.

Ik word gevraagd om bij Jan en Els Hofstra te komen, Els is erg ziek.

Ook dan ben je als bestuur behulpzaam.

Els gaat naar het ziekenhuis, René en ik staan Jan zoveel mogelijk bij.

Ik ga met hun mee naar het ziekenhuis.

Op hulp van de andere bestuursleden kunnen we rekenen, ook de mensen van het MCT zijn heel erg behulpzaam.

De bussen gaan vandaag een tour door Berlijn maken.

René en ik blijven bij Jan en Els. Het worden moeilijke en spannende uren, waarin beslist wordt wanneer en/of Els naar Nederland kan worden gebracht.

Dan wordt Els eind van de dag naar een ziekenhuis in Berlijn gebracht en daar met spoed geopereerd.

De volgende dag staat het korenfestival in de Berliner Philharmonie op het programma.

Mijn gedachten kan ik er maar moeilijk bij houden, toch moet ik me nu even concentreren .

Aan het eind merk ik dat het aardig is gelukt.

En volgens het jury rapport, dat elders in het koorvenster staat, hebben we goed gezongen

's Avonds is er onze bonte avond, een gezellige avond.

Er worden verschillende, hele leuke voordrachten gedaan. Ook wordt er samen veel gezongen. Alois en Jan V. spelen op de trekzak

Na een paar gezellige uurtjes wordt het tijd om naar onze kamer te gaan.

Zaterdagmorgen eerst nog langs wat bezienswaardigheden van Berlijn.

Dan is er 's middags het open-deur-concert in de Matthiaskerk.

Het wordt een zwaar concert omdat het nogal galmt in de kerk.

Over het zingen wordt elders in het koorvenster iets verteld.

Na het concert valt Hermien en breekt de heup en de pols en wordt ook naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gebracht.

Dan is het Frans van Hal die tegen mij zegt dat hij met Gerard en Hermien naar het ziekenhuis gaat.

Ook Hermien moet in het ziekenhuis in Berlijn blijven en de komende dagen zal worden bekeken of en wanneer Hermien wordt geopereerd.

We gaan naar het hotel waar ons een heerlijk buffet wacht en waar de uitreiking van de oorkonde aan alle koren is die hebben deelgenomen aan het korenfestival.

Een avond die aan René en mij voor een groot deel voorbijgaat want we gaan bij Els op bezoek in het ziekenhuis. We zijn blij dat we Els kunnen bezoeken.

Naar de omstandigheden gaat het redelijk met haar.

Als we in het hotel komen, drinken we met de overgebleven koorleden nog een borreltje en gaan dan naar onze kamer om de koffers te pakken.

De volgende ochtend nemen we zingend afscheid van het hotel personeel.

Dan moeten we weer in de bus, Jan en Els, Hermien en Gerard en Frans van Hal moeten we met pijn in ons hart achterlaten. We hopen dat ze snel ook naar Nederland kunnen.

We gaan de H. Mis zingen in de Rosenkranz Basiliek.

Na enkele kaarsjes opgestoken te hebben, ga ik naar boven waar ik me tussen de koorleden opstel.

Als de eerste noten gezongen worden, lijkt het of alle stress van me afvalt.

Samen zingen we een geweldige mis.

Na de mis rijden we dan richting Nederland.

Onderweg wordt er een paar keer gestopt. In de bus wordt weer genoten van een borreltje en een hapje.

Uit volle borst worden en allerlei liederen gezongen, samen met begeleiding van Jan op zijn trekzak.

Om 19.30 uur komen we dan aan in de Lutte waar we genieten van een heerlijk diner.

Dan komt er een telefoontje dat het met Els goed gaat. Geweldig nieuws om te horen.

Tot onze grote verbazing krijgen René en ik een envelop met inhoud overhandigd, om een weekendje samen weg te gaan, dit voor alle steun en goede zorgen die we hebben geboden.

Een groot deel van de dagen in Berlijn zijn toch aan ons voorbij gegaan.

Nou ik kan wel zeggen dat dit ons zeer verraste. En het weekendje weg? Dat hebben we inmiddels geboekt. Het wordt Maastricht. Daar gaan we in januari heerlijk genieten dat kan ik jullie verzekeren.

Ook namens René wil ik nogmaals iedereen heel hartelijk bedanken hiervoor.

We hebben alle steun met liefde gegeven.

Alle leden en gastzangers en hun partners willen we ook bedanken, een arm om je heen, troostende en liefdevolle woorden, van iedereen, het heeft ons goed gedaan

Ook een dank je wel voor de bestuursleden, een stel hele fijne mensen waarmee het prettig is samen te werken.

We vullen elkaar aan, we helpen en steunen elkaar waar nodig is en waar het kan.

Een taak als bestuurslid geeft mij op deze manier een heel fijn gevoel.

En mijn gevoel over de reis naar Berlijn? Het is een moe, maar warm en dankbaar gevoel.

Graag wensen René en ik iedereen.

Een zalig kerstfeest en een gelukkig, gezond en liefdevol 2007

Maria Ketelaar

Waar gebeurd.

Tijdens de tour door Berlijn op de tweede dag van onze reis overkwam ons een vreemd voorval. Toen we bij het Holocaustmonument waren aangekomen en de bus in een straat ernaast had geparkeerd liepen we met z'n allen tussen de 'grafstenen' van het monument door naar de "Brandenburger Tor". Na daar zo'n kwartiertje te hebben rondgewandeld liepen Thea en ik om het monument heen weer terug naar de bus. Zo'n 100 meter voor de bus in dezelfde straat, stond een auto geparkeerd en toen we er langs liepen werden we aangesproken door de chauffeur. Hij sprak ons aan en vroeg of we Engels spraken.

"Ja een beetje" zei ik.

Hij vroeg of we Duisters waren.

"Nee", zeiden we, "Nederlanders".

"Ik ben een Italiaan" zei hij.

De conversatie werd in het Engels voortgezet

"Kunnen jullie mij vertellen hoe ik naar de autobaan naar München moet rijden?" vroeg hij.

Toen we hem globaal verteld hadden hoe hij dan moest rijden, zonder dat zelf eigenlijk precies te weten, was hij kennelijk zeer dankbaar en hij vroeg mij:

"Welke maat schoenen heb je?"

Ik zei: "41".

Direct pakte hij een plastic zak, pakte een paar zwarte schoenen, maat 41, en deed die erin. Hij reikte me het pakketje aan en gaf het me: "Omdat jullie me zo vriendelijk geholpen hebben", zei hij terwijl hij wel de zak nog steeds stevig vasthield.

"Ik heb een probleem" zei hij toen, "ik sta hier met een bijna lege tank en ik moet benzine kopen. Zou u mij € 30,- willen geven zodat ik weer verder kan".

Dat waren we natuurlijk niet van plan.

Prompt pakte hij een tweede paar schoenen, nu in bruin, en stopte die toen ook in de plastic zak.

Hij reikte mij de zak met schoenen weer aan maar bleef die steeds goed vasthouden. "Bij de Lafayette kosten deze schoenen € 80,- per paar. U krijgt ze van mij als ik € 30,- krijg voor benzine, omdat u mij zo goed hebt geholpen".

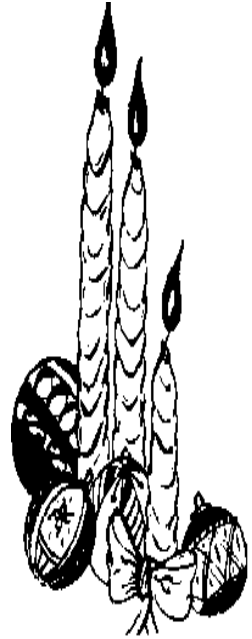
We zijn er maar niet op ingegaan en we zijn toen maar doorgelopen naar de bus die weer verder reed voor de tour.

Volgens ons waren die schoenen ergens gestolen of zoiets. Bovendien waren het schoenen die mij niet gepast zouden hebben omdat ze veel te smal waren.

Thea en Alois Mecking

Berlijn 2006 !

Heel lang van tevoren
 werd het plan geboren.
 Het UGK gaat naar Berlijn
 oh, wat vonden we dat fijn !
 Er werd heel wat gerepeteerd
 er werd ons muzikaal veel geleerd.
 In oktober was dan eindelijk de rit
 het bleek toch wel een lange zit.
 Hierover waren geen klachten te horen
 immers, we wisten dit van te voren.
 In de bus ging men met koffie rond
 ook met worst, kaas en komkommer, heel gezond.
 Na een lange dag bij 't hotel gearriveerd
 werd na een uurtje het buffet al geserveerd.
 De dagen in Berlijn waren echt te gek
 wat zaten we toch op een mooie plek !
 De concerten waren niet altijd goed
 maar we verloren nooit de moed.
 De avonden waren echt geweldig
 ze waren meer dan gezellig !
 K 4, Boer zoekt vrouw en Kevelaar
 't was allemaal prima voor elkaar.
 Nog vele andere optredens waren erg leuk
 we lagen zo nu en dan in een deuk.
 De bezienswaardigheden waren de moeite waard
 we hebben dan ook heel veel kennis vergaard.
 Voor Els en Hermien was de reis niet fijn
 we zijn blij dat ze nu weer in Nederland zijn.
 Degenen die deze reis hadden voorbereid
 wil ik hartelijk danken voor hun moeite en tijd.
 Zoals ik heb gemerkt is het UGK een heel leuk koor
 dat moet zo blijven hoor !!

Het liedje van het reisje naar Berlijn, lijn lijn
 ja, dat was zo fijn, fijn, fijn
 En zo was't !!

Fenna

Ik geef de door.

Van operette naar koor.

De pen kreeg ik door van mijn koorbuurvrouw Riet Stoverinck.

Het is nu alweer bijna 13 jaar geleden, dat ik mij als lid bij het UGK heb laten inschrijven.

Een mooie gelegenheid om te vertellen hoe ik met het zingen ben begonnen.

Op 13 juli 1964 was er op de toenmalige huishoudschool in Ulft de jaarlijkse diploma-uitreiking.

Ter gelegenheid daarvan voerden de eerste klassers, waartoe ik in dat jaar ook behoorde, een

operette op, genaamd: "De pruik van de koning".

Onze muziekleraar destijds was Adriaan Hendriks, voor een tiental jaren terug nog dirigent van het UGK.

Terwijl de andere scholieren les hadden mochten wij in de gymzaal repeteren voor de

operette en dat was natuurlijke ontzettend leuk. In die operette speelde en zong ik mee in de rol van Koning Archibald III, de koning die zijn pruik kwijt was.

Vele jaren later leek het mij zo leuk om bij een koor te zingen.

Op maandagmiddag 17 januari 1994, ben ik naar Hermien Koster gegaan, die bij mij in de buurt woont en van wie ik wist dat zij lid was van een koor. Ik wilde mij door haar daarover eens laten informeren.

Hermien vertelde het een en ander over het UGK en zei op een gegeven moment: "Vanavond hebben we repetitie, ga dan eens mee om te luisteren en kijk dan of het je bevalt." Dat heb ik toen gedaan en ik vond het zo leuk, dat ik mij direct als lid heb aangemeld..

Een jaar later mijn eerste concertreis naar Praag. Het was prachtig en op sommige momenten ontroerend en heel indrukwekkend.

Mijn eerste reactie nadien op de vraag hoe ik deze reis vond was, dat als er weer een concertreis zou worden georganiseerd, we meteen weer mee zouden gaan, zo hebben Stef en ik er van genoten.

Zo af en toe kijken we nog eens de video af die we toen van die reis hebben gemaakt.

In 1996 ben ik penningmeester van het UGK geworden en die functie binnen het bestuur heb ik 9 jaar met heel veel plezier uitgeoefend. De sa-

menwerking met de andere bestuursleden vond ik altijd plezierig en gezellig.

Het organiseren van concerten zoals Die Schöpfung, organisatie van het jubileum 50 jaar UGK en concertreizen, zoals die van eind oktober naar Berlijn, vergt het een en ander van de organisatoren.

Grote waardering voor het bestuur en aan iedereen, die aan het welslagen van de concertreis naar Berlijn heeft bijgedragen.

Helaas heeft deze reis voor Els en Hermien een ongewenst verloop gehad en ik wens hen en de andere koorleden, die om gezondheidsredenen bij kooractiviteiten niet aanwezig kunnen zijn, een goed herstel toe.

Tenslotte wens ik het bestuur, dirigent, pianist en alle leden met partners van het UGK heel fijne en prettige feestdagen toe en in alle opzichten een voorspoedig 2007.

Els Heister.

Ik geef de door aan Riet Ratering .

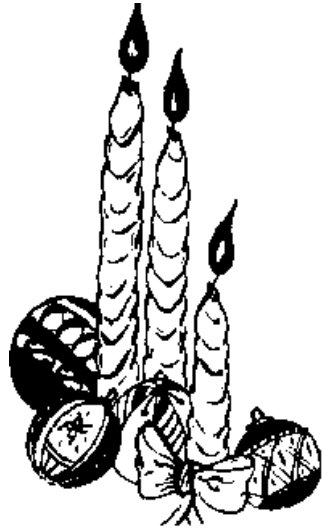
Kesfees vieren?

Meuge wiej nog Kesfees vieren,
in een wereld zo vol geweld,
waor kwaoje machten, brullend tiert
en alles draait urn 't geld?

Meuge wiej wel klokken luuien,
die van vrede op aarde zingt,
terwiel kernwapens grimmig dreigt
en striedgewoel van veerte klinkt?

Meuge wiej wel keerskes brannen,
terwiel wiej wet van de nach,
die drugs- en alcoholverslaving
zo völle mensen hef ebrach ?

Meuge wiej kesvesjes zingen?
der is zovöl' pien en leed
en duzenden vluchtelingen
die gin etten hebt, gin kleeed.

Uit: “n Hendjen vol krummels” van Jantjen Hendriksen

Mrs. Andante.

December, de laatste maand van het jaar.
Concerten voor elk wat wils hier en daar.

Van vocaal tot instrumentaal,
het “Stille Nacht” kennen we allemaal.

Zo komt het kerstgevoel er weer aan,
en even blijven we hier bij stilstaan.

Zal er ooit nog vrede komen,
of kunnen we hier alleen maar van dromen.

Hoe we het ook wenden of keren,
er is nog heel veel te leren.

Door het goede voorbeeld zelf te geven,
bereik je heel veel in je leven.

Vanaf deze plaats wens ik eenieder
fijne kerstdagen en een voorspoedig nieuwjaar.

Tot de volgende keer maar weer!

Kerstnacht.

Een nacht als een ander
 donker en koud.
 Een nacht toch heel anders
 met sterren van goud.

Een nacht van stil zwijgen.
 Geuren van hout.
 Takken die neigen
 onder de last van goud.

Een sfeer van wachten
 hangt over de landen.
 Gevoelens, gedachten,
 aarzelend verzanden.

Dan plots zacht en klein
 voor wie het wil horen,
 een klokje heel fijn
 uit een verre toren.

Deuren gaan open
 stil en heel zacht.
 Je hoort mensen lopen.
 Een kinderstem lacht.

Dan overal om je heen
 komen klokken tot leven
 en zwijgt er geen één.
 Ik luister en wacht even.

Een nacht als geen ander
 warm en licht.
 Een nacht zo heel anders.
 Als een gedicht.

Fijne feestdagen Christien Molenaar.

Het kleine klokje.

Als je de werkplaats van de glasblazer binnenkwam, moest je je ogen even sluiten, zo veel zilver blonk je tegemoet: grote zilveren ballen, blinkend als de maan in een vorstnacht, kerstklokken, die een kamer vol kaarsen zouden weerspiegelen, zilveren vogeltjes, die rechtstreeks uit de hemel leken te zijn gevlogen en meterslange zacht rinkelende slingers. Wekenlang had de glasblazer eraan gewerkt, maar nu was het tijd om al dat moois de wereld in te sturen, waar duizenden kerstbomen wachtten om versierd te worden en waar mensen en kinderen al uitkeken naar dat feest vol lichtjes en zilver. Nog één klein druppeltje vloeibaar glas hing er aan de blaaspijp van de glasblazer en met een glimlach blies hij daar een heel héél klein klokje van, kleiner dan je voor mogelijk zou houden. Toen stond hij op. Zijn ogen gingen over de tafels, waar al zijn werk soort bij soort in dozen lag: ballen bij ballen, klokken bij klokken, vogels bij vogels en zilveren slingers bij zilveren slingers. "Het is zón klein klokje," zei de glasblazer, "dat ik het maar ergens bij in zal pakken, want een doosje bestaat er niet voor zo'n klein dingetje."

Hij legde het kleine klokje tussen de reusachtige kerstklokken en begon samen met zijn vrouw de deksels op de dozen te doen. "Schande!" rinkelden de grote kerstklokken, zo gauw ze alleen waren met het kleine klokje, "hoe kan hij zó iets doen? Heb je het gezien? Toen hij het tevoorschijn toverde uit zijn blauwe vlammen, moest hij er zelf om lachen, zó klein is het. Zijn klepeltje is maar een glazen kraaltje en als het klingelt, mag er geen enkel ander geluid zijn, anders zou je het niet eens horen! En zo 'n klokje durft hij samen met ons op reis te sturen. Nou, we zullen gauw zien dat we het kwijt raken, hoor!" Verder zeiden ze op reis niet veel, want iedere klok was veel te bang dat hij breken zou en dook diep weg in het witte vloeipapier, waarin de vrouw van de glasblazer hen gewikkeld had. Maar toen ze in de winkel aankwamen en de winkelier al die grote klokken en ballen, die vogeltjes en slingers begon uit te pakken en uitstalde op de toon bank, begonnen ze opnieuw. "Blijf jij maar in je doos!" zeiden ze tegen het kleine klokje, dat ze ineen hoek hadden geduwd, "jij bent maar een grapje, je hebt niets met kerstfeest te maken. Daar zijn wij voor. Als wij aan een kerstboom of in een kamer hangen, is het meteen feest, maar jou zou niemand zien. Hoe zou jij nou een kerstboom of een kamer tot een feest kunnen maken?" En het kleine klokje, dat zich eerst zo verschrikkelijk had verheugd omdat het bestond en omdat het ook mee zou mogen doen aan het kerstfeest, al was het nog zo klein, kroop in zijn hoekje en voelde hoe het van verdriet al zijn schittering verloor. Tussen al die grote klokken en ballen, waar de mensen in de winkel tegen knipperden met hun ogen, zag niemand het liggen. Het werd pas gevonden op de dag voor kerstmis toen een vader en een moeder met drie kinderen om een doosje vroegen, waarin ze hun grote ballen en slingers konden meenemen. "O, kijk eens," zei de moeder, "er ligt nog iets in. Wat een lief klein klokje! Hè, laten we dat ook nog meenemen." De winkeljuffrouw lachte. "Ach," zei

ze, "dat is maar zo'n klein klokje, dat krijgt u op de koop toe." Samen met de grote glinster dingen werd het heel kleine klokje ingepakt. Wéér hoorde het de schelle klingelstemmen zeggen dat het maar een grapje was en dat het tussen het groen van een grote kerstboom toch helemaal verdwijnen zou naast de kaarsen, de slingers en klokken. Het kleine klokje geloofde zelf ook dat het zo zou zijn en het dacht: "Die man had mij maar beter niet kunnen blazen. Wat ben ik? Een klokje dat te klein is om een kerstklokje te zijn." Thuis werden de dozen opengemaakt. Heel voorzichtig legden de kinderen alle grote glinster dingen op tafel, terwijl de vader de kerstboom naar binnen droeg.

Eén voor één gaven de kinderen hem daarna de versieringen aan. Eerst kwam de piek. Toen kwamen de slingers en het engelenhaar en daarna de ballen en klokken. Toen alles hing en de kinderen vol bewondering rond hun boom stonden, lag het kleine klokje, nog altijd in een stukje vloeipapier op een hoekje van de tafel. Het kleinste van de kinderen hield het tussen duim en wijsvinger omhoog. "Kijk eens," zei het, "zo'n pietepouterig klokje. Wat moeten we daar nou mee doen? Je zou het niet eens zien hangen tussen al dat zilver en groen." Het frommelde het vloeipapier nog vaster om het klokje en legde het in de vensterbank. Daar lag het heel stil en het hoorde hoe gelukkig al die andere klokken waren met hun mooie plaatsje en hun eigen stem. De volgende morgen kwam het dienstmeisje. Ze stond een poosje heel stil te kijken naar die prachtige boom en ging toen afstoften. Bij het uitslaan van haar stofdoek woei de prop papier met het kleine klokje erin uit het open raam. Het was ook maar zo licht. Het klepeltje trilde en het kleine klokje dacht: "Nu ga ik breken. Maar wat geeft het? Ik ben toch geen kerstklokje geworden. Het is maar beter zo. Maar het brak niet. Het kwam terecht op een klein groen struikje midden op een pleintje tussen de huizen.

Voor alle ramen stonden kerstbomen, behalve voor die van het kleinste huisje. Daar stond alleen een oud vrouwtje en dat zag het papier als een grote sneeuwvlok uit de lucht dalen. Op trippelvoetjes kwam ze naar buiten. "Wat zie ik?" zei ze. Daar komt een kerstklokje uit de lucht vallen. Een echt lief klein kerstklokje! Dat is nou precies een kerstklokje voor mijn kamertje, waar het te klein is voor een boompje of voor grote klokken!" Heel voorzichtig droeg ze het klokje naar binnen en bond het met een strikje aan een takje dennegroen dat op tafel stond. En daar hangt het nu. Een klein klein klokje aan een klein takje groen in een klein kamertje. Het is het kleinste van alle klokjes, maar tegelijk is het de gelukkigste kerstklok van allemaal. Want telkens als het vrouwtje ernaar kijkt en glimlacht, dan straalt het kerstklokje van trots en glanst nog mooier dan alle zilveren vogeltjes en ballen samen. En als het vrouwtje het met haar rimpelvinger aanraakt, luidt het als een echte kerstklok.

Wie is wie.....?

In het vorige Koorvenster stond een foto van Jos Verholt. Ik had niet verwacht dat het voor de meeste leden moeilijk was om uit te vinden wie het kon zijn. Maar enkele leden hadden het goed na een paar aanwijzingen. Nico was het snelste met de oplossing. Hij zei bij het uitkomen van het Koorvenster al dat het Jos was. Ook Riet Kamphuis heeft het goed geraden.

Nu weer een meisje, een sopraantje en ze zit niet op de eerste rij. De foto is gemaakt bij de oude kleuterschool daar stond een Maria kapelletje. ideaal om foto's te maken bij de eerste communie.

Veel succes, Stef

Hoe bestaat het?

Wij zijn in Drente aan het fietsen. Opeens is de weg opgebroken. We zien in de verte een wegwijzer staan en rijden er naar toe. We pakken de kaart erbij om ons te oriënteren. Twee dames hebben even later hetzelfde probleem, zien ons met de kaart en vragen of ze daar ook gebruik van mogen maken. Ik kijk de vraagster aan en opeens meen ik haar te herkennen. Ik vraag of ze Riet heet. Ja, hoezo, is haar antwoord. Ik noem haar achternaam. Ook die klopt. Zij is grijs, ik ben grijs en toch, na ruim 40 jaar herken ik een oud klasgenoot, ergens in het Drentse land.

Hoe bestaat het?

Marjo

Puzzelpagina.

3 Missionarissen en 3 kannibalen staan aan de oever van een rivier. Ze moeten allemaal veilig naar de overkant.

Er zijn echter een paar problemen:

- In het bootje, waarmee ze de rivier oversteken, is slechts plaats voor 2 personen.
- Alle missionarissen kunnen roeien. Er is slechts 1 kannibaal die kan roeien. De beide anderen kunnen dat niet.
- Als op enig moment aan een van de oevers de kannibalen in de meerderheid zijn, worden de aldaar aanwezige missionarissen opgegeten. Het maakt daarbij niet uit of ze op dat moment op de wal staan of in de boot zitten. Zodra de boot aanlegt worden de missionarissen en kannibalen als één groep beschouwd.
- Er mag niet worden gezwommen, men moet met het bootje.

De vraag luidt: hoe vaak moet het bootje de rivier oversteken om zowel de missionarissen alsook de kannibalen veilig aan de overkant van de rivier te krijgen zonder dat een of meerdere van de missionarissen worden opgegeten?

N.B. Heen en weer betekent dus 2 x varen.

U dient de oplossing in te leveren met een duidelijke uitleg hoe het probleem wordt opgelost. Geef dus duidelijk aan wie op welk moment aan welke kant van de rivier staa(t)(n). Een gok wordt niet geaccepteerd.

Oplossing puzzel vorig koorvenster.

Horizontaal:

1. Knoopsgat; 2. Niets; 4. Zonnegod, Evenveel; 6. Veto, Weerbericht; 8; Waffel, Averecht; 9. Malade; 10. Abeel, Elia; 11. Lomp; 12. Voorzitter; 13. Geweer, Ogen; 14. China; 15. Meden, Prop; 16. Streng; 17. Ode, Omweg; 18. Klip, Gemengd; 20. Goor, Arm, Krant; 21. IRA; 22. Altaar.

Verticaal:

3. Alarm; 4. Pier, Tulp; 5. Overjas; 6. Wederopbouw; 7. Noodweer; 8. Sire, Vriezen, Ras; 9. Ulft; 10. Toon, Sigaar; 11. Wee, Recht; 12. Mis; 13. Node, Imiteren; 14. Verbaal, 15. Orde, Traag; 16. Nieten, Oder; 17. Troep; 18. Gare, Irene, Knaap; 19 Genoten; 20. Taal.

Er zijn 5 oplossingen binnengekomen waarvan er maar 1 helemaal goed was. De goede inzending kwam van Truus Frazer. Zij wint daarmee het prijsje van Harrie. Van harte proficiat.

Er is er een jarig hoera, hoera, dat kun je wel zien dat is

Januari

- 4 Netty Kok
- 7 Annie van Os
- 10 Jos van Zelst
- 30 Hermien Koster

Februari

- 5 Harrie van Hal
- 15 Jo Schepers
- 21 Jos Verholt
- 27 Jacques van Dijk
- 27 Henk Bennink

Maart

- 1 Jo Huls
- 1 Ans Roes
- 9 Frans van Hal
- 24 Frieda Heijmen
- 28 Jos Teitink

Van harte proficiat